

ся трунали подъ престолътъ му; що е това народъ, какво той иска, ситъ ли е той, или гладенъ, какво значи да си гладенъ, — всичко това, и много друго отъ сжщия родъ, били такива въпроси, които даже не можали да си задаватъ обитателитъ на версалския дворецъ. За правилното рѣшение на подобни въпроси, смѣшно би било и да се мисли. На всичката версалска публика, революцията се показала като интрига на нѣкои вагабонти, които днесъ сж на мода, а утрѣ ще бждътъ захвърлени и забравени наедно съ буклучивитъ имъ фрази. Революция прави херцогътъ орлеански или Мирабо, или Лафайетъ, или Барнавъ, или Дантонъ, или всичкитъ тѣ наедно, или всеки отъ тѣхъ по равно, по особенния си разчетъ, по непременно нѣкой прави революция, не е възможно, щото революцията сама да се прави.

Никой отъ роялиститъ не можалъ да разсждава иначе, а като разсждавалъ тѣй и Лудвигъ XVI, който разумѣва се, билъ роялистъ, не можалъ да се откаже отъ престолътъ. Той толкова малко считалъ положението си за отчаянно, щото даже послѣ Вареннската история, продължавалъ да се страхува отъ успѣхътъ на емигрантитъ по много, отъ колкото отъ успѣхътъ на демократитъ. Него го било страхъ да не би братята му, графътъ Провански и графътъ Артуа, да унищожътъ революцията, и да го зематъ, Лудвига, подъ опеката си, а кралицата да подхвърлятъ на нѣкой скандаленъ процесъ и заточение. На Лудвигъ и въ главата не идвало да се страхува за животътъ си, и до послѣд-